

Evangelizáció

Lekció: 2Kor. 1.3-11
Textus: Ézs. 40.27-31

2002. nov. 3.
Gazdagrét

Isten jobb és bal karja

Vannak, akik ha fájdalom, gyász, súlyos betegség éri őket, Isten büntetését emlegetik. Vannak, akik ennek következtében elfordulnak Istentől - gyerekek is, felnőttek is. Szomorú vagyok, amikor ezt hallom - de megértem, mi zajlik bennük. Ezek az emberek úgy érzik, hogy Isten erős kézzel sújtott le rájuk, Isten bünteti őket. Vannak azonban olyanok is, akik a fájdalomban fordulnak Istenhez, és így indulnak el a hit útján, Krisztus követésének az útján. Ők éppen Istenben találnak vigasztalást és gyógyulást. Egyeseket a szenvedés mélyebb és odaadóbb közösségre hív Istennel. Ők Isten átölelő, vigasztaló karját ismerik meg.

Kicsoda Isten? Az, akinek jobb karja erővel és hatalommal, gyakran látszólag kiszámíthatatlanul, sőt, kegyetlenül cselekszik? Vagy az, akinek bal karja gyengéden ölel körül és von magához, ahol biztonságot és szeretetet találunk?

Abban a fejezetben, amelyből fenti Igénk szól, mindvégig találkozunk Isten mindenhatóságával és Isten vigasztalásával. A 10-11 versekben a következőt olvassuk: *"Az én Uram, az Úr jön hatalommal, karja uralkodik. Vele jön szerzeménye, előtte jön, amiért fáradozott. Mint pásztor, úgy legelteti nyáját, karjára gyűjti a bérányokat, ölébe veszi őket, az anyajuhokat szelíden terelgeti."*

Isten uralkodik, szuverén, szabad módon cselekszik - a mi életünkben is. Ugyanakkor mellénk áll, felemel, és magához ölel. Így jelenti ki magát saját népének, Izraelnek, és így szólít meg minket is, akik jelen vagyunk itt.

I. A fájdalom és az ember válasza

Izrael népének minden oka megvolt arra, hogy hangot adjon Isten iránti csalódásának, fájdalmának. A Krisztus előtti VI. század végén a Babiloni birodalom seregei elfoglalták Jeruzsálemet, lerombolták a Templomot, azt a szent helyet, ahol a Isten lakozott, ahol ő népével találkozott. A véres háború nemcsak sokak halálával, a főváros és a szent hely elpusztulásával járt. A babiloniak az életben maradtak egy jelentős részét magukkal hurcolták országukba, és ott telepítették le őket. Idegen hatalom alatt, idegen országban él már 70 éve az a nép, amely a veszteség elszenvedése és a nemzeti gyász következtében csak így tud Istenre gondolni: *"Rejtve van sorsom az Úr előtt, nem kerül ügyem Isten elé."* Isten elhagyott, elfelejtkezett rólam, ha nem így lenne, ez nem történhetett volna meg velem - mondja ezzel Izrael. És valljuk be, hogy teljesen logikus a gondolkodásuk. Ha Isten velünk, nem érhet baj; ha pedig mégis, akkor Isten megharagudott, elfordult tőlünk, elfeledkezett rólunk. Ebben az esetben nemcsak az fáj, amit átéltek, nemcsak a veszteség maga, hanem az a lelki gyötrelém is, amely abból fakad, hogy Isten elhagyta őket - de miért?

Sokan teszik fel ma is így a kérdést, olyanok is, akik hisznek, és olyanok is, akik azt mondják, hogy nem hisznek Istenben: Mit vétettem, hogy ez és ez történt velem? Legtöbbször arra jutnak, hogy semmit, különösen, ha összehasonlítják magukat másokkal. Akkor miért történik ez velem? Igazságtalan az Isten - vonják le a következtetést. Az ilyen Isten pedig nem kell. A keserűség, a csalódás váddá lesz, a vád pedig szembeállít Istennel, ellenségnek nyilvánítja őt. De nemcsak őt, hanem a világot, az életet, a másik embert, sőt, önmagát is. A keserű ember könnyen válik minden és mindenki ellenségévé. Velem nem törődik senki, én nem vagyok jó senkinek semmire, mindenki elfelejtett, becsapott, gondolja és talán mondogatja is az ilyen ember. Ebben a helyzetben van Isten népe Izrael, és hasonlóan éreznek sokan ma is. Mi Isten válasza erre?

II. Isten első válasza: Hatalmának és szuverenitásának hangsúlyozása

Isten, aki a vádat megfogalmazó ember szerint elfeledkezett róla, egyszer csak megszólal, és maga tart tükröt neki: *"Miért mondod ezt, Jákób, miért beszélsz így Izrael: Rejtve van sorsom az Úr előtt..."* Isten ismeri annak gondolatait, aki azon gyötrődik, hogy Isten elhagyta őt. Kiderül, hogy közelebb van hozzá, mint bármikor gondolta, hiszen még a szívébe is beelát. Ha hallja sóhajtozásait, ha ismeri mindazt, ami benne zajlik, nem lehet olyan messze. Isten azonban nemcsak tükröt tart, hanem meg is válaszolja ezt a csalódott, keserű szót. Három dolgot állít, mind a hármát a *"Hát nem tudod?"* kifejezés vezet be, amely kérdés itt nyilvánvalóan arra utal, hogy mindezt illene Izraelnek tudnia.

"Hát nem tudod, vagy nem hallottad, hogy örökkévaló Isten az Úr? Ő a földkerekség teremtője..." Isten a "jobb karjára mutat": ő szuverén Úr, élet és halál Ura, mindenképpen teremtője és fenntartója, kormányzója. Minden az ő kezében van, ő adja az életet és ő veszi el. Egyedül neki van joga dönteni - és Izrael ezt nem kérdőjelezheti meg. Ugyanezért nem is vádolhatja Istent, még akkor sem, ha fájdalma valóságos és az elviselhetetlenségig terhes.

"Hát nem tudod, vagy nem hallottad, hogy ... nem fárad el és nem lankad el" Nem igaz, hogy ügyed nincs előtte, mert éppen alszik, vagy mással van elfoglalva, vagy fáradt, vagy kiment a fejéből, hogy te is itt vagy. Nem a véletlen, a vak végzet mindaz, ami veled történt, nem csúszott hiba Isten számításába. Ez Isten válasza a téves feltételezésekre és elképzelésekre, a csalódás által kialakult téves istenképre. Nem, ő nem olyan, mint mi, akik tévedünk, elfáradunk, megfélemezünk egymásról.

"Hát nem tudod, vagy nem hallottad, hogy ... értelme kifürkészhetetlen" Számunkra a kínzóan visszatérő kérdés mindig a miért? Miért éppen velem? Miért most? Miért ez? A válasz: Isten értelme kifürkészhetetlen. Egy másik helyen ezt olvassuk: *"A ti gondolataitok nem az én gondolataim, a ti útaitok nem az én útaim. Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én útaim a ti útaitoknál, és az én gondolataim a ti gondolataitoknál."* (Ézs.55.8-9) Ebben Isten választ ad arra, hogy miért nem ad választ a "miértre". Mert Isten ügye rejtve van előttünk - nem a mi ügyünk van rejtve előtte. Nem ő nem érti meg, mi történik velünk, hanem mi nem foghatjuk fel azt, amit ő cselekszik.

Az ember panaszára Istentől, aki ismeri a panaszt, három választ kaptunk: Ő szuverén Úr, nem számonkérhető; nem aludt vagy nem volt fáradt, nem tévedett, amikor a baj bennünket ért; valamint értelme kifürkészhetetlen. Ha ez Isten válasza panaszomra, fájdalomra, el tudom-e fogadni? Nem olyan ez a válasz, mintha csak elnémitani akarna: ne beszélj ostobaságokat, és ne kérdezősködj! Ha csak hatalmát, uralmát és szuverenitását adja elénk, mit kezdünk vele? És mit kezdünk a fájdalomunkkal? Olvassuk tovább Isten válaszát, és lássuk meg, hogy nem ez a kemény - bár igaz! - szó minden, amit mondani akar.

III. Isten második válasza: gyengéd vigasztalása

Isten nem válaszolja meg a miértet, és nem adja meg annak lehetőségét, hogy vagy erőtlenséggel, hibával, vagy figyelmetlenséggel vádoljuk őt. Választ nem ad, a kínzó "miértre" nem kapunk választ - de egy valamit be kell vallanunk: ha kapnánk is magyarázatot, az nem tenné könnyebbé a fájdalom elhordozását a számunkra. Hiszen lássuk be, amikor a mélységben vagyunk, a hozzánk legközelebb álló embertől nem magyarázatot várunk, hanem szerető együttérzést, közelséget, jelenlétet. Isten nem ad választ szóban, ugyanakkor válaszol azáltal, hogy cselekszik:

"Erőt ad a megfáradtnak és az erőtlent nagyon erőssé teszi." A nép, amely elcsigázva, összetörve, reménység nélkül éli életét, megerősítést, megújulást kap Istentől. Az, aki erővel és hatalommal cselekszik egyik karjával, aki népeket ledönt és felemel, aki igazságot oszt és szabadulást munkál a fogságból ugyanaz, mint aki másik *"karjára gyűjti a bárányokat, ölétbe veszi"*

őket... ".(v.11). Az, aki megbüntette Izraelt hűtlensége miatt a babiloni fogsággal, aki hatalommal munkálja a népe szabadítását azonos azzal, aki maga támogatja az erőtelenekeket, az elesetteket. Isten szeretete és csodája, hogy nem pusztán szavakat mond, hanem cselekedetével jön el hozzánk, hogy megerősítsen, helyreállítson, gyógyítsen, formáljon. Elmondja, hogy *"még a legkiválóbbak is megbotlanak"*, az ifjak, az erősek, a hitben érettek is eljutnak oda, hogy úgy látják, nem bírják tovább, mert Isten elfordult tőlük. Annál dicsőségesebb az ő kegyelme, amely megújulást, vigasztalást, új életet munkál. És hogy mit tegyünk, ha ez így van?

"Akik az Úrban bíznak, erejük megújul..." Bízunk az Úrban! Ez a bizalom nem más, mint Istenre való várakozás. Az egyik legismertebb kép, ami ehhez a kifejezéshez tartozik, a Zsolt. 130.5-6. versekben található:

"Várom az Urat, várja a lelkem, és bízom az ő ígéréteiben. Lelkem várja az Urat, jobban, mint az örök a reggelt, mint az örök a reggelt."

A bizalom Isten eljövételére, szabadítására, vigasztalására való várakozás. Ő olyan biztosan eljő, amilyen biztosan megérkezik a kelő nap első sugara. Most még sötétség van; fájdalom, értetlenség, Isten távolinak tűnik - de bízom, mert megígérte, hogy eljön, és máskor is eljött, és újra el fog jönni. A bizalom azt jelenti, hogy az sürgető, zaklató kérdések elcsendesülnek, megszűnnek. Belépünk Isten békességébe, és reménykedve várunk. A kérdés nincs megválaszolva, de engedjük, hogy Isten magához öleljen, és mint botladozó bárányokat, lábra állítson. Elhisszük, hogy tud rólunk és jó szándékkal cselekszik.

A bizalom legszebb és legmegrázóbb példája Jézus Krisztusé. Életében és halálában az Atyában bízott. Utolsó óráiban a kereszten így imádkozott: *"Atyám, a te kezébe teszem le az én lelkemet"* (Lk.23.46). Teljesen Istenre bízta magát. Az Ószövetség ígérete pedig beteljesedett értünk és miattunk összetört életében: *"De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok..."* Hiszen Jézus Krisztus feltámadt a halálból. Ezzel Isten szeretete hatalmasabbnak bizonyult a halál erejénél. Erős jobb karjával kihozta Fiát a halálból, és legyőzte a gonosz minden hatalmát.

Isten hatalommal teli, szabadon cselekvő jobb karjával és vigasztalással, gyengédséggel teli bal karjával öleli át népét. Engedjük, hogy bennünket is magához vonjon, lázadó, kételkedő, ellenkező embereket. Engedjük, hogy szeretete győzzön keményszívűségünk felett, és amint szerető karjával magához von, hogy vigasztaljon és szabadítsa, mi is öleljük őt magunkhoz!
ÁMEN!